

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΤΖΟΥΡΙ

Λοιπόν, άκουστέ με, αγαπητέ μου φίλε· θά σάς πώ άπόψε γιατί δέ θέλησα ποτέ νά παντρευτώ. Ή ερώτησίς σας με συγκινεί πολύ περισσότερο άπό τή σιωπή και τās παρασιωπήσεις τών άλλων, που πολλές φορές με πληγώνουν. Βέβαια δέν εινε άγνωστη στον κόσμο ή περιουσία τών γονέων μου, και όταν μία πλουσία κόρη δέν παντρεύεται, αυτό θά άποδοθή πάντα στην ύπερηφάνειά της ή στη φιλοδοξία της, ή στην άσχημία της ή στους τρόπους της—υποθέσεις, που ο κόσμος έχει τή ιδίωμα να διαλέξη όποια θέλει γιά να με κληρή, εκτός άν παραδεχθή όλες μαζί και τής τέσσερες... από επιείκεια! Πιστέψατέ με, δέν άπέκρουσα όλους, όσους με ζήτησαν, γιά μόνο τού λόγου ότι κανείς δέν μου άρεσε...

Ή ιστορία μου δέν εινε ιστορία άτυχούς έρωτος. Όχι. Όχι! Έγώ ποτέ δέν άγάπησα. Γέρασα πολύ άποτόμως ένα βράδυ, σέ ήλικία δεκαεταά χρονών... Άκούσατέ με. Δέν εινε μεγάλη ιστορία. Και άλήθεια... ίσως και νά μην καταλάβετε καθόλου πώς ένα τόσο κοινό γεγονός, τόσο συνειθισμένο, γύμνωσε ή ζωή μου άπό όλες τής χαρής τού μέλλοντος. Δέν εινε παρά ένα άπό εκείνα τά «μικρά διάφορα» που διαβάζομε τόσο συχνά στην τρίτη σελίδα τών έφημερίδων, κι' εγώ δέν έχω παίξει ούτε τών παραμικρό καν ρόλο στην ιστορία, που θά σάς διηγηθώ. Έάν γιά τήν ιστορία αυτή, ή ερημική μου ύπαρξις πολύν καιρό ανατρίχιασε άπό φρίκη, εινε γιατί είδα αυτό τού πράγμα, τή είδα με τά μάτια μου ένα βήμα μακριά μου. Σεις πού θά τού άκούσετε σαν ένα ανέκδοτο, δέν θά αισθανθήτε τίποτε, άπό ό,τι εγώ αισθάνομαι.

Έτελος ή δεσποινίς Ν... στήριξε στό χέρι της τού μέτωπό της, κι' άρχισε νά μου λέη τήν ιστορία της, με τού βλέμμα της καρφωμένο κάτω στη γή, δίχως ούτε μία φορά νά σηκώσει τά μάτια της σέ μένα:

— Έδώ κι' είκοσιπέντε χρόνια, ή μητέρα μου κι' εγώ καθόμαστε σ' ένα παλιό σπίτι, στη σκοτεινή συνοικία τού Αγίου Σουλκιχίου. Σπίτι άπλό, δίχως αλλη, δίχως άλλα παραρτήματα. Μ' όλα τά παράθυρα στό δρόμο, ένα δρόμο ήσυχου, σά δενδροστοιχία δάσους Μιά νύχτα, στην καρδιά τού καλοκαιριού, έκανε στό δωμάτιό μου τόση πνιχτική ζέση, ώστε μούταν άδύνατο νά κοιμηθώ.

Άπό φόβο μήν ξυπνήσω τή μητέρα μου, δέν τολμούσα ν' άνοιξω τού παράθυρό μου. Ύστερα άπό μίαν ώρα άνάνιας, σηκώθηκα, έβαλα τά παντοφλάκια μου και κατέβηκα, φορώντας μόνο τού πουκάμισό μου, τή μεγάλη σάκλα και μπήκα κάτω στό σαλόνι τού ίσογειου. Έδώ... μα άς σάς πώ πρώτα τά καθέκαστα τού σαλονιού γιά νά καταλάβετε καλύτερα: Τό ζοπήτι λοιπόν ελεγε άλλοτε έναν κήπο που έφτανε ως έξω στό δρόμο. Ο κήπος αυτός πουλήθηκε άργότερα και ή Δημαρχία άπαλλοτρίωσε ένα μέρος του γιά τήν εύθυγραμμία τού δρόμου. Ένα παράθυρο τού σαλονιού άνοιξε, λοιπόν, τώρα πρής μία γωνιά σκοτεινή, παράμερη, μυστηριώδη και μαύρη, όπου μόλις έφθανε τού φως τού φαναριού, που ήταν πεδίο κάτω. Μπαίνοντας στό σαλόνι αυτό, παρατήρησα, ότι ή ύψηφτερια δέν είχε κλείσει τού παράθυρο. Τά παντζούρια μόνο ήταν γυρτά. Παραλύμνια άπ' τή ζέση, που μ' έπνιγε, ανέβηκα άπάνω στό παράθυρο, πίσω της άπό τά παντζούρια κι' άρχισα ν' άναπνέω, μ' όλους τούς πόρους τού σώματός μου, τή γλυκερά δροσιά τής νύχτας. Αυτή ήταν ή τελευταία εύχρηστική που δοξίμασα στη ζωή μου.

Δέν ήμουν ούτε ένα λεπτό τής ώρας εκεί άπάνω, όταν έξαφνα είδα άπ' τού άλλο μέρος τού δρομου νάρχεται ένα ζευγάρι. Ο άντρας τραβούσε τήν κόρη σέ εκείνη τή γωνιά τή σκοτεινή και μυστική. Ήταν ένας έρπιάτης, μα άπό τούς άκαμάτες, άπό εκείνους, που δουλεύουν τρεις βδομάδες κι' τεμπελιάζουν έξη μήνες, γιατί εινε όρραίο άνδρος ή ή όμορφιά τους τούς επιτρέπει νά περιφρονούν τήν τιμία εργασία. Ήν κόρη τήν έγνωρίσα άμέσως. Ήτανε μία φτωχούλα δεκαπέντε χρόνων, που πολλά καλά ή μητέρα μου τής είχε κάνει. Φορούσε ένα μαύρο κοντό φουστάνι, μα καμίζόλα γαρίφα κι' ήταν δίχως κορσέ. Άλλως τε μόλις είχε άνάγκη άπό κορσέ. Τής μικρές πλεξούδες τών ξανθών μαλλιών της, τής είχε άνασηλώσει με μία χτένα, ως άπάνω στην κορυφή τής κεφαλής της. Ο σύντροφός της, που τήν κρατούσε άπό τούς δύο τής ώμους, τής έλεγε με βίαιη φωνή: —Σ' αγαπώ! Τό καταβαίνεις;

Αυτή άπάντοχος με φωνή λιπόψυχη: —Άφση με!... Άφση με!..

Άπό τόν τόνο τής φωνής της καταλάβαινε κανείς πώς τουλάχιστον διακόσες φορές είχε επαναλάβει αυτή τή φράση άπ' τή στιγμή που βγήκαν άπ' τού μαγειρείου, όπου ελεχαν φάει. Ο άνδρας έξανάπε: —Έλα, περισσότερά μου! Μου έλεπες «ναι» και τού «ναι» εινε «ναι». Πώς άλλάξεις έτσι γνώμη; Έδώ εινε καλά... Δέν μάς βλέπουν... Γιατί δέν θέλεις; Έλα νά σέ φιλήσω! Ένα φιλάκι μόνον...

— Όχι... Όχι... Όχι έδώ..

— Όχι λές; Τρελλάθηκες; Τόσο μ' αγαπās; Ένα φιλάκι σου λέω και τίποτε άλλο. Άκούς;

Έκείνη έκαμε και πάλι άρνητικό νεύμα. Αυτό τ'ιν εξαγρίωσε.

— Τιτίκα εινε. Μίλησέ μου καθαρά. Με κοιροιδεύεις;... Σέρεις, δέν εσαι μονάχα εσύ, υπάρχουν κι' άλλες.

— Τό δυστυχισμένο κορίτσι άρχισε νά κλαίη μ' άναφυλλητά.

Έκλαψε τόσο θλιβερά, εκεί έξω άπό τς γυλιές, ώστε άκουγα όλους τούς παλμούς της δυστυχής αυτής καρδούλας, που συνετάραζε ο πόνος.

— Ω! Όχι!... Έλεγε. Σ' αγαπώ πολύ, καλέ μου, μα όχι μή μου ζητās τίποτε άπίψη... Σ' αγαπώ γιατί εσαι γλυκός, γιατί μου μία λέεις άλλοιτικά άπό τούς άλλους, γιατί εύχαριστούμαι πολύ, όταν σέ βλέπω νύρχεσαι. Σ' αγαπώ!

Έκείνος έσήκωσε τούς ώμους κι' άρχισε νά βλαστημάη. Είπε τέτοια λόγια, που δέ μπορώ νά τά επαναλάβω. Ύστερα τροβώντας κάτω άπ' τού γλέκο του ένα μαχαίρι... ένα μαχαίρι... μα ένα μαχαίρι που σφάζει... ένα πράγμα σά σπαθί, τού κάρφωσε έπάνω στό παντζούρι, άκριβώς μπροστά στό στήθος μου και είπε με φωνή χαμηλή και άγρια:

— Οί δυο μας τώρα! Άν άντισταθής σέ άποτελειώνω! Έλα φιλήσε με!

Ή κόρη δοκίμασε νά φύγη. Συνέβη τότε μία φρικαστική σκηνή. Άρπάχτηκαν κι' άρχισαν νά παλεύουν! Ο δρόμος ήταν έρημος κι' ή σιωπή τόσο βαθειά, που μόνον ή σιωπή τών κίμπων εινε τέτοια. Ούτε ο θόρυβος τής πόλεως δέν άκούονταν. Τί ώρα ήταν; Ίσως δύο άπό τά μεσάνυχτα. Όλοι κι' όλα ήσαν βυθισμένα στον ύπνο γυρτα στη συνοικία, εκτός αυτών τών δύο και μένα.

Ή κόρη, που ήταν τόσο κοντά μου, ώστε ν' άπλωνα λιγάκι τού χέρι μου, μπορούσα νά τήν έγείσω, άντιστεκότανε με δύναμη και με άπόφασι. Είχε συμμαζωχτή, είχε καμπουριάζει, και κρατούσε τού κεφάλι χαμηλωμένο. Άνάπνευε βαρειά, σά λαγανιασμένο ζώο. Όταν εκείνος τήν άρπαξε άπό τού λαιμό, αυτή έσκουζε σαν ζώο που τού πνίγουν.

Αυτό βάσταξε ώρα πολλή, περισσότερη άπό όση μπορείτε νά φαντασθήτε. Μα όπως στό Έλληνικό Τραγούδι, ο χάρος στό τέλος νικείει τού Τσοπανόπουλο, έτσι κι' έδω στό τέλος νικήθηκε ή δυστυχισμένη ή κόρη.

Τότε, καί, που χτυπούσε μ' άπελεισία τόν αέρα με τά χέρια της, έπιασε κάτι που ήταν καρφωμένο στό παντζούρι άπάνω. Δέν ήξερε τί ήτανε τού δυστυχισμένου πλίσια! Δέν ήξερε κι' άν ήτανε μαχαίρι, μα με τού χέρι της, που τότε κατά τήν βρέθηκε όπλισμένο, γύπησε ξαφνικά τού άνθρωπο π ύς γίνει θηρίο...

Άλλοίμουν! Τίποτε δέν εινε ή ανθρώπινη σάρκα. Μία λάσπη μολακή και λεπτή, που ύποχωρεί στό πρώτο χύσημα... Τό μαχαίρι μπήκε στό λαιμό του κι' έλαμψε άπό τού άλλο

μέρος. Φοσσο! πετάχτηκε τού αίμα! Έδώ, στό μέρος τού λαιμού, υπάρχουν δυό μεγάλες αρτηρίες, άπ' όπου τού αίμα τινάξεται έξω, όπως άπ' τήν καρδιά... Αίμα θερμό τινάχτηκε και τώρα με όρμη ψηλά, πέρασε μέσα άπό τής γυλιές κι' ήλθε και πότιε τού πουκάμισό μου. Ο άνθρωπος, με τή λάμα στό λαιμό, που τόν έπνιγε, με γουρλωμένα τά μάτια, άνοιξε ένα στόμα τρομερό, δίχως νά βγάλη πνοή και σωριάστηκε χάρμου.

Ή κόρη όταν είδε τί έγινε, έφυγε γρήγορα άπ' τού μέρος αυτό με μικρά πηδήματα, σαν ένα μαύρο πουλάκι, μπήγοντας στη βουβανάρα τής νύχτας, τρέις κραυές... τρεις φρικαστικές κραυγές!... Ά! τά ουρλιάσματα εκείνα τού θανάτου! Ποτέ δέν άκουσα φωνή πειό φοβερή, πειό τρομαχτική άπ' αυτή! Τί συνέβη κατόπιν;... Βέβαια αυτό δέν σάς ενδιαφέρει τόσο.

Ή μητέρα μου έξυπνησε άπό τής φωνής και τινάχτηκε έπάνω, τρομαγμένη. Φοβήθηκε γιά μένα και βέλοκοντας τού κρεββάτι μου άδειανό, με ζήτησε παντού, σ' όλο τού σπίτι φωνάζοντας με. Με βρήκε τέλειος όρθια έπάνω σέ κείνο τού παράθυρο καταληρωμένη και κατακόχνη άπό αίματα, που στην αρχή ένόμισα πως ήτανε δικά μου... Τί άλλο νά σάς διηγηθώ άπό τή φριχτή αυτή ιστορία;

Ήμουν τότε δεκαεπτά χρόνων. Σέ μισή ώρα μέσα, εγώ πού δέν ήξευρα τίποτε άπό τήν πραγματικότητα, ελεγα μάθει όλα, όλα τά μυστικά τής ζωής, τής αγάπης και τού θανάτου!

Έτσι ή καρδιά μου έμεινε γιά πάντα παγωμένη. Μίσσησα τόν άνδρα και φοβόμουν φρικτά τού γάμο. Κι' έτσι άφησα τή νεότη μου νά περάση κι' έτσι θά πεθίνω μιά μέρα γεροντοκόρη...

(Μεταφ. Γιάννη Βενιζέλου—Πύργος) PIERRE LOUIS

Πρέπει όλοι οι φίλοι, οι συγγενείς και οι γνωστοί τών άναγνωστών μας, που μένουν εις τά ξένα, νά γνωρίσουν τού Μπουκέτο. Άποστειλάτέ το και μάς ύποχρεώνετε.

